

„Jean-Marie Le Pen obklopen svou rodinou byl dnes ve 12:00 povolán zpět k Bohu.“ (20. června 1928 La Trinité-sur-Mer – 7. ledna 2025 Garches)

Autor: Jean-Marie Le Pen

Do angličtiny přeložil **Guillaume Durocher**

*Poznámka G. D.: Následující řádky jsou překladem závěrečných odstavců první části autobiografie Jean-Marie Le Pena **Mémoires: Fils de la nation** (Paris: Muller, 2018), s. 402-403.*

...v konečném hodnocení 2. světová válka zůstává pouhým detailem dějin – detailem využívaným k ideologickým účelům.

Dnes se ale celé evropské dějiny staly terčem ohromných lží a překrucování, jehož cílem má podle mého mínění být vštípit Evropanům vedle kajícího také nenávist k sobě samým, svému původu i výchově, a tak ospravedlnit, abychom připustili invazi, velkou výměnu a dekadenci bez nějakého zásadního odporu. Nejhorší na celé věci ale jistě je, že útočí hlavně na mladé, zranitelné, děti a dospívající, bez možnosti volby vystavené státnímu vzdělávacímu systému.

Podle mě je to zločin. Vyrvat mladé lidi z jejich kořenů, poštvat je proti těm, kdo je zplodili a vychovali – to není nic jiného než zločin proti celým lidským dějinám. Já celou řadu svých předků rozhodně nepovažuji za zrůdy, za něž se je snaží vydávat. Právě naopak, cítím se být jejich dědicem a pokračovatelem. Maurras se nemýlil: ve Francii narozené dítě nikdy své zemi nedokáže splatit ani tisícinu toho, co jí zůstává dlužno. Vděčí zemi za svůj život, výchovu, ochranu i zvyklosti. Vždyť i tu krajinu, již bez mrknutí oka prochází, utvářely ruce a myšlenky jeho předků.

Nejpozději od dob prezidenta Mitterranda u nás panuje obecné přesvědčení, že bychom „měli překročit /stín/ dějin“. Osobně jsem však pevně přesvědčen, že v nich naopak musíme pokračovat. Proti mulláhům utopie a jejich pekelnému *tabula rasa* za sebe předkládám povinnost úcty ke svým předkům a vlasti. Čtvrté přikázání. Mou synovskou poslušností mi je francouzské cítění. Tradice naší země a přirozený řád pro mě nejsou nějakou pavučinou lží a omylů, naopak: je to právě vzepření se základním principům, jež zapříčinilo dekadenci, která nás zabíjí a volá po našem nahrazení. Dosud však cítím povinnost bránit, inteligentně a s pravdou po svém boku, svou zemi proti zločinné frašce výkladu dějin podle Emmanuela Macrona, když vedle spousty dalších nesmyslů tvrdí, že se Francie v Alžírsku dopustila „zločinů proti lidskosti“.

Jen aby nedošlo k omylu, na mé mizerné pověsti podle těchto kritérií mi nesejde. Zním zvuk

oslavných trub a nechává mě zcela chladným. Víím, že je špatně potřást si rukou s **Léonem Degrellem** nebo neposlat Faurrissona za mříže. Všechné patronky systému mi už od dob Alaina Dunhamela 1] více než dostatečně vysvětlily, jak moc tím škodím své budoucnosti. A skutečně – kdybych jako mladý nezávislý poslanec, který svou kariérou následoval Giscardův 2] vzor, těm opatrnickým hlasům naslouchal, byl by ze mě ministr, možná dokonce i prezident. Gaullisté mi mimochodem v roce 1962 nabízeli členství: neúčastnil jsem se totiž puče, ani se nezapletl s **OAS**. 3] Dnes už snad můžu upřímně říci „zaplatť pánbůh za to“ mě tyto příležitosti žít si v teplíčku funkce a namastit si při tom kapsu (*couche molle*) nikdy nezlákaly.

Pokud byl v mé existenci vůbec nějaký smysl, pak jako křikloun pravdy, populární i potlačované. Stejně jako můj patron, svatý Jan Křtitel, jsem měl být hlasem, který odmítá lži, utěšuje a pomáhá na nohy nemocným, poníženým a uraženým. A možná že politika nakonec nebyla tak úplně pro mě. Byl jsem spíš – jak to vyjádřit? – stráž na hlídce, námořník v pozorovacím koši, pes v čele smečky, který vycítí, že se sáně řítí do strže, 4] osina v zadku, provokatér (*emmerdeur*) nebo snad prorok? Hlas, který vytrvale volá na poušti – dokud neuslyší odpověď.

Poznámky

1] Přední francouzský televizní novinář, aktivní už od 70. let minulého století.

2] Liberálně-konzervativní politik, v letech 1974-1981 francouzský prezident.

3] Tzv. *putsch des généraux* z 21. dubna 1961, kdy se čtveřice francouzských generálů v Alžírsku pokusila o svržení vlády Charlese de Gaulla. Zcela oprávněně se obávali, že kolonii i s jejím milionem evropských osadníků de Gaulle vydá napospas Arabům. *Organisation de l'Armée secrète* (Organizace tajné armády, OAS) byla opoziční polovojenská organizace, která chtěla násilnými akcemi proti francouzské vládě zachovat Alžírsko ve francouzských rukou.

4] Srovnej s Célinem: „Já sám pak měl asi tolik delikátnosti jako štěkající tažný čokl. O nic víc.“

Anglický překlad úryvku z pamětí Jean-Marie Le Pena vyšel jako **A Voice in the Wilderness** na stránkách Counter-Currents Publishing 23. listopadu 2018.